

Bděme a střežme naše srdce.

Březen 2011

Motto: *"O onom dni či hodině neví nikdo, ani andělé v nebi, ani Syn, jenom Otec. Mějte se na pozoru, buďte bdělí, neboť nevíte, kdy ten čas přijde."* **Marek 13:32,33;**

Úvodní slovo

Každý rok se snažíme v těchto dnech, kdy si připomínáme poslední Ježíšovu večeři PASAH, během níž uzavřel s učedníky novou smlouvu, zamyslet se nad jeho slovy a činy. S ohledem na vývoj ve světě je dnešní přednáška zaměřená na texty, v nichž Ježíš hovoří o čase. Proto je mottem přednášky: **Marek 13:32,33;**. Nechceme vyhlášovat žádné nové datum konce. Naopak, chceme ukázat nový pohled na biblické texty vztahující se k času, který Ježíš nazval čas žně. Ježíšova slova *"Mějte se na pozoru, buďte bdělí, ..."* zní naléhavě jako výzva a jsou srozumitelná z pohledu uplynulého času a událostí. Z pohledu doby, v níž žijeme, vyvstávají však další otázky. **V jakém čase žijeme? Jak dlouho ještě budeme čekat a na co vlastně? Jak máme zůstat bdělí?**

Pravděpodobně také vnímáte, že svět se mění stále rychleji, ale nevypadá to jako změna k lepšímu. Vedle narůstajících celosvětových hospodářských a ekologických problémů, přibývá i nespravedlnost, bezpráví, chudoba, zločinnost, rozpad rodiny, zhoršují se vztahy mezi lidmi a další projevy úpadku současné civilizace, která původně vyrostla na křesťanských základech. Kromě toho dochází během celých křesťanských dějin k nespravedlivému pronásledování a zabíjení těch, kdo se opravdu upřímně drží Božích přikázání a vydávají svědectví Ježíšovi. Ježíš věděl, jak se bude lidstvo vyvíjet. Proto při své poslední večeři PASAH učedníkům řekl: *"Ještě mnoho jiného bych vám měl povědět, ale nyní byste to nesnesli."* (Jan 16:12;) To všichni známe. Zároveň víme, že po Ježíšově nanebevzetí k Otci, dostalo o letnicích 120 Ježíšových učedníků mimořádnou pomoc, Svatého ducha. Díky této pomoci získali mimořádné schopnosti k šíření evangelia, které jim pomohly odolávat nástrahám, vyplývajících z jejich služby. Díky darům Svatého ducha Ježíšovi následovníci umlčovali své odpůrce. Byl mezi nimi i dar prorokování. A na konci prvního století dal pak Bůh, Ježíši Kristu Zjevení, které on předal Janovi, poslednímu žijícímu z původních dvanácti apoštolů. Písmo, včetně Janova Zjevení je pro nás dnes pomocí, stejně jako byl Svatý duch, který dostali první křesťané o letnicích. Písmo nám bylo dáno jako posila k vytrvalosti, ve víře, naději, lásce a také k bdělosti v dlouhém čase čekání na naplnění všeho, co Bůh slíbil.

Pátá pečeť a Ježíšova podobenství.

Hned v úvodu analýzy na téma čas, musím vysvětlit zásadní omyl, kterého se dopouštěli křesťané snad v každé době. Ježíš řekl v **Mk 13:32,33;** že nikdo nezná den ani hodinu, dokonce ani andělé ani Syn (alespoň v době kdy Ježíš žil na zemi.), jen Otec. Křesťanské dějiny potvrzují, že je marná snaha určit, kdy ten den přijde. Mnoho planých vyhlášených konců světa to dokazuje. Ježíš, ale zároveň řekl: *" Mějte se na pozoru, buďte bdělí, neboť nevíte, kdy ten čas přijde. "* To znamená, že nemáme rezignovat, vzdát se snahy o pochopení času, v němž se nacházíme. Správná otázka, ale nemá znít, kdy to přijde (mám na mysli přesné datum). Ježíš nás upozorňuje, že nevíme, kdy ten čas přijde, ale můžeme rozpoznat

příznaky, upozorňující na jeho přiblížení. Ježíš to řekl v podobenství o fíkovníku: "*Od fíkovníku si vezměte poučení: Když už jeho větev raší a vyráží listí, víte, že léto je blízko. Tak i vy, až uvidíte, že se toto děje, vězte, že ten čas je blízko, přede dveřmi.*" (Mk. 13:28,29;) Co se má dít? Ježíš své podobenství řekl, když popisoval, co se bude dít v době blížící se žně. Žeň je zemědělský termín a znamená završení zemědělského cyklu od zasetí semene, vzklíčení, růstu až k dozrání a sklizni. V podobenství o *zasetém semenu* Ježíš tento proces popisuje takto: *S Božím královstvím je to tak, jako když člověk zaseje semeno do země; ať spí či bdí, v noci i ve dne, semeno vzchází a roste, on ani neví jak. Země sama od sebe plodí nejprve stéblo, potom klas a nakonec zralé obilí v klasu. A když úroda dozraje, hospodář hned pošle srp, protože nastala žeň.*" (Mk. 4:26-29;). Podobenství, v nichž Ježíš přirovnává Boží království k pěstování obilí, popisuje vývoj Božího lidu. Jednou z pohledu celku (podobenství "O pleveli a pšenici"), jednou z hlediska jednotlivců (podobenství "O rozsévači"). Podobenství o *zasetém semenu* popisuje vývoj Božího lidu jako přirozený proces, podobně jako roste obilí na poli. Naplňují se tak i slova Iz. 55:8-11; "*Spustí-li se lijavec nebo padá-li sníh z nebe, nevrací se zpátky, nýbrž zavlažuje zemi a činí ji plodnou a úrodnou, takže vydává símě tomu, kdo rozsívá, a chléb tomu, kdo jí. Tak tomu bude s mým slovem, které vychází z mých úst. Nevrátí se ke mně s prázdnou, nýbrž vykoná, co chci, vykoná zdárně, k čemu jsem je poslal.*" A to se děje. Opravdu nejde o to, abychom určovali datum, kdy hospodář spustí žeň, ale o to, abychom rozpoznali, v jakém čase (etapě) vývoje - růstu jsme. To je nutné vědět hned na začátku. Z Ježíšových slov víme, že musí dozrát všechno. Pšenice i plevel. Dobré i zlé. Jen tak žeň splní svůj účel. Nezapomínejme, že kromě jiného, musí být i dořešen spor mezi Bohem a jeho odpůrcem. Proto musí dozrát všechno, dobré i zlé.

Dále je nutné si uvědomit, že od vyjití slova evangelia v době Ježíšově je Kristův lid vychováván. Podobně jako se pastýř stará o své stádo. Boží výchova Kristova lidu neprobíhá úplně stejně jako v případě Mojžíšova lidu, ale jde také o dlouhodobou záležitost. Podle Ježíšových podobenství (viz podobenství o zasetém semeni), je Božích přímých zásahů do vývoje jeho lidu mnohem méně, než jich bylo v rámci výchovy Mojžíšova lidu. Proto jeho vývoj přirovnává k růstu obilí na poli. Jeho výchova se spíše podobá výchově dospívajících než dětí. Dospívajícím potomkům nechávají rodiče větší samostatnost v rozhodování. Starší potomci se učí více z vlastní zkušenosti s důsledky svého chování. **Dlouhodobá část výchovy Kristova lidu je symbolicky popsána ve Zjevení v prvních čtyřech pečetích.** Bůh připouští, aby Kristův lid prošel obdobími evangelizace, válek, hladu, epidemií a dalšími situacemi. **Připouští, aby na Kristův lid, ale nejen na něj, dopadly důsledky špatného jednání, podobně jako v případě Mojžíšova lidu.** Na konci čtvrté pečeti je řečeno: "*Těm jezdcům byla dána moc, aby čtvrtinu země zhubili mečem, hladem, morem a dravými šelmami.*" **Verš shrnuje výsledek období čtyř pečetí jako jeden celek - jako výchovné období Kristova lidu.** Podrobně o pečetích a jezdcích na koni bude pojednáno v samostatné studii, na které se pracuje. Důsledky počinání tří ze čtyř jezdců jsou shodné s tresty, kterými byl trestán Mojžíšův lid, když jeho skutky byly špatné (například v 3Moj. 26 kap.; 5Moj. 28 kap.; 30:1;). I křesťané se během svého vývoje dopustili a dopouštějí špatného jednání, proto nás postihují podobné důsledky. Je to součást Boží výchovy. Což není psáno, že Bůh přísně vychovává ty, které miluje a trestá ty, které přijímá za syny? Tak Kristův lid získává zkušenost, kterou bychom měli využít. I když dnes většina křesťanů nemá dary Svátého ducha, není to nezbytné, protože bychom měli být duchovně mnohem zralejší.

Události jako války a nepokoje, hladomory a epidemie i zemětřesení a další přírodní katastrofy, nabírají v posledních letech na intenzitě a dějí se na mnoha místech ve světě. Přesně jak to popisují i evangelia. Jejich hromadný výskyt označuje Ježíš jako **počátek**

bolesti (Mt. 24:5-8;). Použil tohoto přirovnání, když odpovídal na otázku učedníků: "*Pověz nám, kdy to nastane a jaké bude znamení tvého příchodu a skonání věku.*"

Počátkem bolesti je proto stav světa na konci vývoje lidstva od vyjití evangelia až dokud se zdárně nevykoná Boží záměr, jak jsme četli v Izajášovi. Připomínám, že tento proces je přirovnán Ježíšem k růstu obilí. Období křesťanského věku, v němž měly křesťanské církve velkou autoritu a rozhodujícím způsobem ovlivňovaly světskou moc a mnohé národy světa, dospělo do stavu, kdy mnohé věci již vyšly najevo. Stejně jako Mojžíšův lid se vlastními chybami připravil o možnost úplného obsazení zaslíbené země (Sd 2:20-23;) i křesťané se vlastními chybami připravili o část moci, která jim byla svěřena (Mt. 16:19; 18:18-20; J. 20:23;). A protože nepřichází Boží spravedlnost, jak si jí lidé představují, dochází někteří k závěru, citují: "... *Sloužit Bohu není k ničemu. Co z toho, že jsme před ním drželi stráž a že jsme chodili před JHVH zástupů zachmuřeně? Proto za šťastné pokládáme opovázlivce. Mají úspěch, ač se dopouštějí svévolnosti, pokoušejí Boha a přece uniknou.*"? (Mal 3:14,15;). Bohužel. Zapomínají, že nejde jen o jejich osobní zájmy. Zapomínají, že je tu i Satan, žalobce našich bratří, který svádí celý svět a on je za jeho současný stav spoluodpovědný. Je to počátek bolesti o níž mluvil Ježíš. Vše je jakoby připraveno. Ale soud nepřichází!

Shrňme si, co již bylo dosud řečeno:

1. Dosavadní hledání přesného data tzv. konce je omyl. Místo toho je nutné zjistit jak rozpoznat příznaky blížícího se času žně.
2. Kristův lid prochází vývojem, který na konci přinese zralost dobrého i zlého.
3. Výchova Kristova lidu je znázorněná v Ježíšových podobenstvích a symbolicky je toto dlouhé období popsáno v prvních čtyřech pečetích a shrnuté ve Zj. 6:8;
4. Počátek bolesti světa je stav na konci křesťanského období Boží výchovy, jak ho popisuje Ježíš. Tento stav je výsledkem chyb jak křesťanů, tak i Satanova lstivého svádění celého světa.

Nyní se už můžeme pokusit nalézt odpověď na otázku: **V jakém čase žijeme?** Jestliže čas čtyř prvních pečetí se již naplnil, přirozeně se nabízí pátá pečeť. Ale jak to poznáme? **Pátá pečeť** se od předchozích liší v tom, že **popisuje děj odehrávající se mimo naší realitu:** "*Když Beránek rozlomil pátou pečeť, spatřil jsem pod oltářem ty, kdo byli zabití pro slovo Boží a pro svědectví, které vydali. A křičeli velikým hlasem: Kdy už, Pane svatý a věrný, vykonáš soud a za naší krev potrestáš ty, kdo bydlí na zemi?*" (Zj. 6:9,10;). Jinými slovy, ti kdo se stali obětí za svou službu Bohu a Ježíši vznášejí otázku, kdy už dojde k potrestání jejich vrahů, žijících na zemi. Otázka je vyslovena velmi důrazně (*křičeli velikým hlasem:*) a působí až vyčítavě, netrpělivě. **Je nejspíš reakcí na to, že se na zemi neděje to, co očekávali, Bůh dosud nevykonává soud.** A to je i současný stav na zemi. Očekávaný Boží soud nepřichází. I nás pravděpodobně napadá otázka, kdy už přijde trest na ty kdo ničí zemi a mají na svědomí krev našich bratří.

Odpověď na jejich otázku je až překvapivě příznivá. "*Tu jim všem bylo dáno bílé roucho a bylo jim řečeno, aby měli strpení ještě krátký čas, dokud jejich počet nedoplní spoluslužebníci a bratři, kteří budou zabití jako oni.*" (Zj. 6:11;). Překvapivé jsou dvě věci: za prvé to, že teprve nyní je zabitým bratřím dáno bílé roucho, což znamená, že až nyní jsou očištěni od Satanových žalob a zbaveni svých hříchů (Za. 3:1-5;). Neplatí proto představa, že mučednická

smrt sama o sobě přináší okamžité očištění od hříchu. Druhou věcí, která může někoho překvapit je fakt, že otázka znějící vyčítavě, netrpělivě a svým důrazem až agresivně způsobuje, že tazatelé jsou očištěni. Jak je to možné?

Abychom pochopili poselství páté pečetě, musíme si připomenout dávný Jobův příběh. Je totiž svědectvím o zkoušce, která je hlavním motivem i páté pečetě. Když Bůh upozornil na Jobovu bezúhonnost, Satan viděl, že na Joba nemá nic, čím by ho obžaloval, zpochybnil jeho pohnutky, ryzost jeho chování. "*Satan však JHVH odpověděl: Cožpak se Jób bojí Boha bezdůvodně? Vždyť jsi ho ze všech stran ohradil, rovněž jeho dům a všechno, co má. Dílu jeho rukou žehnáš a jeho stáda se na zemi rozmohla. Ale jen vztáhni ruku a zasáhni všechno, co má, hned ti bude do očí zlořečit.*" Když po ranách, které na Joba dopadly, zůstal Job bezúhonný, opět ho Satan osočil: "*Kůži za kůži! Za sebe samého dá člověk všechno, co má. Ale jen vztáhni ruku a dotkni se jeho kostí a jeho masa, hned ti bude do očí zlořečit.*" (Job 1:9-11; 2:4,5;) Dokazovat ryzost je velmi obtížné. Jen skutečná zkouška prověří opravdové pohnutky. A ve Zjevení 12 kapitole je v souvislosti se svržením Satana na zem řečeno: "*Nyní přišlo spasení, moc a království našeho Boha i vláda jeho Mesiáše; neboť byl svržen žalobce našich bratří, který je osočoval dnem i nocí.*" To vysvětluje, proč nebyli Boží a Ježíšovi mučedníci očištěni automaticky na základě své mučednické smrti. **Satan, když nemohl zpochybnit jejich víru, jistě neváhal zpochybnit jejich pohnutky, jejich ryzost, stejně jako to udělal v Jobově případě.** Když si vzpomeneme, jak Ježíš Petrovi řekl, že Satan si vyžádal, že nás smí tříbit jako pšenici (L 22:31;), snáze pochopíme, že si vyžádal i pro tyto mučedníky ještě jednu zkoušku z ryzosti. Byla jejich mučednická smrt skutečně ryzým projevem víry a lásky k Bohu a Kristu, nebo to dělali kvůli slíbenému podílu na vládnutí v Božím království? Co udělají, když uvidí, že očekávaná Boží spravedlnost a slíbená odměna dlouho nepřichází? Budou jako ti, co v Malachiášovi 3:14,15; říkají: "*... Sloužit Bohu není k ničemu. Co z toho, že jsme před ním drželi stráž a že jsme chodili před JHVH zástupů zachmuřeně? Proto za šťastné pokládáme opovázlivce. Mají úspěch, ač se dopouštějí svévolnosti, pokoušejí Boha a přece uniknou.*"? Zní to rouhačsky a podle, ale proč by to Satan neudělal, když je vrahem a otcem lži (J 8:44;)?

Rozeberme si nyní otázku zabitých mučedníků: "*Kdy už, Pane svatý a věrný, vykonáš soud ...*". Oslovení "*Pane svatý a věrný*" není formální titul nebo lichotka. Vyjadřuje skutečný vztah tazatelů k oslovenému. Zabití Boží služebníci ho stále považují za svatého, což znamená i čistý a tudíž i spravedlivý. Jejich otázka proto nevyjadřuje pocit zklamání nebo křivdy z toho, že spravedlivý soud dosud nepřichází. Považují Pána i za věrného, to znamená, že nepochybují, že je věrný i ve svých slibech. Neztratili víru. **Jejich otázka je ryzí a vyjadřuje opravdu upřímnou touhu, porozumět tomu, proč na zemi nepřichází očekávaný Boží soud. Tak obstáli v poslední zkoušce ryzosti.** Proto dostali bílý šat, protože byli očištěni od poslední Satanovy žaloby. Pátá pečeť tím vysvětluje, proč čekáme tak dlouho. Zároveň poskytuje informaci pro orientaci v čase, v němž se nacházíme.

Pátá pečeť představuje čas, v němž je svět zralý ke žni zejména pro křesťany, očekávající splnění Božích zaslíbení, příchod Syna člověka a Boží soud. Nic z toho se však neděje. Proto dojde i na slova ap. Petra: "*Tímto napomínáním chci probouzet vaše čisté smýšlení, abyste pamatovali na to, co předpověděli svatí proroci, i na to, co ustanovil Pán a Spasitel skrze vaše apoštoly. Především vám chci říci, že ke konci dnů přijdou posměvači, kteří žijí, jak se jim zachce, a budou se posmívat: "Kde je ten jeho zaslíbený příchod? Od té doby, co zesnuli otcové, všechno zůstává tak, jak to bylo od počátku stvoření."*" (Pt. 3:1-4;)

Jak poznáme, že končí i období páté pečeti? Tento moment se nedá přehlédnout. Až se stane to, co popisuje na začátku šestá pečeť. Bude to náhlý zlom. Šestá pečeť začíná nepřehlédnutelnou katastrofou, přicházející nejspíš z vesmíru. Bude to skutečná, pravděpodobně celosvětová katastrofa. Nepůjde pouze o symbolický obraz. Všimněte si, jaká je reakce lidí na tuto katastrofu: "*Králové země i velmoži a vojevůdci, boháči a mocní - jak otrok tak svobodný, všichni prchali do hor, aby se ukryli v jeskyních a skalách, a volali k horám a skalám: Padněte na nás a skryjte nás před tváří toho, který sedí na trůnu, a před hněvem Beránkovým! Neboť přišel veliký den jeho hněvu; kdo bude moci obstát?*" Ano! **Katastrofa vyvolá skutečnou paniku a mnozí lidé si jí vyloží jako den Božího hněvu a trestu.** Jako soud Boží. **Protože tato událost se ještě zjevně nestala, můžeme s velkou mírou jistoty říci, že jsme dosud v období páté pečeti.** A známe tak pravděpodobně správnou odpověď na otázku: V jakém čase se nacházíme? Nevíme jak dlouho má toto období trvat, ale víme jak skončí a už snad lépe chápeme dobu v níž žijeme. Nemusíme proto ztrácet víru, ani naději, ale naopak.

Poučení a výzva pro současnost

"Hle, přicházím nečekaně jako zloděj! Blaze tomu, kdo bdí a střeží svůj šat, aby nechodil nahý a nebylo vidět jeho nahotu!" Zj. 16:15;

Nyní již možná lépe chápeme Ježíšovu výzvu "*Mějte se na pozoru, buďte bdělí, neboť nevíte, kdy ten čas přijde.*" Jsme-li v období páté pečeti, je přirozené, že nepřichází očekávané Boží království ani soud, nepřichází naplnění slov evangelia, ale ani naplnění slibů daných Abrahámovi. Jsme ve stejné zkoušce z ryzosti jako naši bratři a sestry ptající se, kdy už to nastane. I my se můžeme ptát, kdy už Pane, Svatý a Věrný vykonáš soud, za krev našich zabitých bratrů a sester? Pokud naše otázka bude stejně upřímná a ryzí jako v případě bratrů mučedníků v páté pečetí, jistě dostaneme v pravý čas odpověď. S tím souvisí i otázka: "**Co máme dělat v tomto čase?**" Máme sedět a čekat, až nastane událost popsána v šesté pečetí?

Střežme své srdce

"Radujte se v Pánu, znovu říkám, radujte se! Vaše mírnost ať je známa všem lidem, Pán je blízko. Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu. A pokoj Boží, převyšující každé pomýšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši." (Fp 4:4-7;)

Možná jste nyní trochu zaskočení zjištěním, že nás čeká nějaká katastrofa. V tuto chvíli, ale čelíme jinému nebezpečí. Je to špatný vliv společnosti s upadající morálkou. Bohužel na násilí, dravost a živočišnost v jednání narážíme stále častěji. Etické normy jako je slušnost, poctivost, ohleduplnost a čestnost stále více nahrazují bezohlednost, korupce, násilí, zvrácenost. To, před čím nás Písmo varuje, se stává postupně normální a je veřejně vyzdvihováno jako upřednostňovaný cíl a správné řešení konfliktů [Gal. 5:16-21;]. Ovocem ducha je, ale naopak: "... láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání. ..." [Gal. 5:22,23;] Nebudeme-li posilovat a projevovat, podle svých možností tyto vlastnosti, jaký bude rozdíl mezi námi a okolním světem? Žádný. Budeme jako sůl, která nesolí.

Všimněme si, že mezi vyjmenovanými vlastnostmi, které jsou ovocem ducha, není zmínka o poznání. Přestože máme být světlo světa (Mt. 5:14-16;). Proč? Poznání není jedinou formou světla. Ježíš říká: "*Tak ať svítí vaše světlo před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali*

slávu vašemu Otci v nebesích." Křesťanská písma vznikala v době, kdy měli bratři mimořádnou pomoc Svatého ducha díky němuž mnozí prorokovali. Tím nahrazovali nedostatek poznání. Ale vlastnosti ducha nejde zřejmě nalít jednoduše do hlavy. Jsou to vlastnosti spojené se srdcem a vedou k dobrým skutkům. Ty musíme v sobě rozvíjet dobrovolně s vynaložením vlastního úsilí a chtění. Na poznání se neshodnou ani křesťané mezi sebou, ale vlastnosti ducha nelze zpochybnit nikým. Láska, radost, pokoj, dobrota atd. jsou vnímány kladně ve všech kulturách a národech a svědčí o naší víře a Otci lépe než sebelepší poznání. Ne nadarmo je psáno, že láska buduje. Střežit své srdce proto znamená, chránit ho před neblahým vlivem okolí. A to nejde tím, že se izolujeme, protože to není možné a i kdyby bylo, byli bychom jako neužitečný služebník, který zakopal poklad v zemi. Střežit své srdce můžeme mnoha způsoby. Mezi nejdůležitější patří čtení Písma a společenství, v němž se můžeme vzájemně podporovat, posilovat a rozvíjet vlastnosti o nichž byla řeč.

Bděme!

Dostáváme se k poslední otázce z úvodu přednášky. **Jak máme zůstat bdělí?** Před chvílí jsme si vysvětlovali, proč se můžeme právem domnívat, že jsme v čase páté pečeti. Křesťanská Písma, ale vznikala v odlišné situaci, než v jaké se nacházíme nyní. Křesťanské sbory vznikaly v cizím náboženském prostředí. Šíření evangelia bylo jejich hlavní náplní. Jak už bylo řečeno, měli navíc podporu Svatého ducha. Byli často pronásledováni. To je udržovalo přirozeně v bdělosti. Dnes jsme na tom jinak. Jedinou formu Svatého ducha, kterého má většina křesťanů k dispozici, je psaná forma - Bible. A na rozdíl od Číny, Indie, Islámských zemí apod., žijeme v prostředí s křesťanskými kořeny. Je zde mnoho církví, které pasou své ovečky. Šíření evangelia je na bedrech všech. S postupujícím časem se do popředí dostává však jiný úkol.

Po dlouhých staletích čekání na příchod Syna člověka a Božího království křesťanům hrozí to, co popsal Ježíš v podobenství o deseti pannách, které usnuly při čekání na ženicha. Zde mimo jiné říká: *"Uprostřed noci se rozlehl křik: "Ženich je tu, jděte mu naproti!" Všechny panny procitly a dávaly do pořádku své lampy."* [Mt. 25:1-13;] Kdo jsou ty panny? Podle toho, že jdou naproti ženichovi, aby svítily na cestu, jde pravděpodobně o křesťanské církve, které vyhlížejí ženicha tj. příchod Syna člověka a podle podobenství spí. Kdo pak křičí: *"Ženich je tu, jděte mu naproti!"*? Ať, už je to kdokoliv, církve jako instituce to nejsou. Ty spí. Křik pravděpodobně pochází od bdících jednotlivců. A těmi můžeme být i my. Když nás Ježíš vybízí, **"bděte!"** neříká to nadarmo. Z podobenství o pannách je patrné, že někdo bdít bude. Spánek je stav, v němž nevnímáme své okolí. Duchovní spánek je stav, který je tomu fyzickému podobný v tom, že ačkoliv vnímáme, co se děje okolo nás, jako bychom to neviděli, protože nám naše chápání světa, ovlivněné společností či dogmaty a tradičními náboženskými představami brání správně vyhodnotit dění okolo nás. A rozpoznat jestli se blíží příchod ženicha-Syna člověka. Být bdělí znamená mimo jiné i poznat, kdy se ten čas blíží. Čím méně jsme zamořeni špatným stavem společnosti a nepodloženými náboženskými představami a tradicemi, tím větší šanci máme zůstat bdělí.

Snažme se prosím zůstat bdělí a hledejme způsob jak probouzet křesťany, kteří spí. Nechápejme to jako výzvu k nové evangelizaci. Nové poznání z Písma, ale neschovávejme. Hledejme způsob jak se o ně dělit. Nejlepší osvědčený způsob je navazovat nová přátelství s dalšími lidmi. S křesťany především, ale naskytne-li se příležitost i s jinými lidmi. Projevovat o ně upřímný zájem. Tak můžeme rozvíjet vlastnosti ovoce ducha a zároveň plnit nanejvýše aktuální úkol. A podílet se na záchraně druhých.

Dnes jsme se snažili najít odpověď na otázky "V jakém čase se nacházíme?" a řekli jsme si, že není správné vypočítávat konkrétní data. Ježíš nám říká, abychom vyhlíželi, zda se děje to, co popisoval v souvislosti s časem žně. Podobně jako poznáme, když se blíží léto. Pokusili jsme si na rozboru Ježíšových podobenství a rozboru páté pečetě ukázat, že hlavním znakem jejího času je, že nepřichází očekávaný Boží trest, ani naplnění křesťanské naděje, ačkoliv je svět z pohledu křesťanů zralý ke žni. To je současný stav. Zároveň podle Ježíšova popisu období počátku bolesti je svět ve stavu této bolesti, která je důsledkem vývoje křesťanstva i celého lidstva. Dokážeme proto vysvětlit, proč dosud nepřichází Boží soud. Dokud se nestane událost popsaná na začátku šesté pečetě (která ovšem není očekávaným Božím soudem) jsme v období zkoušky z ryzosti, v níž byli i ti, kteří byli zabiti pro slovo Boží a svědectví, které měli. Už snad víme, že čekání není marné, ale má svůj smysl. Na otázku „Jak máme zůstat bdělí?" jsme se zaměřili na to jak střežit naše srdce a ukázali jsme si, že naším současným úkolem je snažit se probouzet ty křesťany, kteří duchovně spí. Není toho málo, ale žádná práce v Pánu není marná. Naším upřímným snažením naplňujeme smysl Ježíšovy oběti, kterou si každý rok, v tomto čase, připomínáme.

[Zpět na seznam](#)